

A rémségek erdeje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú, igazából fiatalember, akinek a Zsombor nevet adták a szülei. Egy napon lovagi tornát játszott, és annyira beleélte magát a játékba, hogy közben messzire elkalandozott a házuktól. Az erdő szélén találta magát, ahol egy tábla állt. Nagy írott betűvel ez állt a táblán: A RÉMSÉGEK ERDEJE.

Zsombor igen bátor fiú volt, igazi lovag, ezért ügyet sem vetett a figyelmeztetésre, nekivágott az erdőnek, hogy felfedezhesse. Túrázott, énekelt, ágakkal kardozott. Elképzelte, hogy a lenyúló ágakat hívják rémségeknek, meg is küzdött velük derekasan. Aztán hirtelen besötétedett. Zsombor éhes, szomjas és fáradt volt. Ekkor szeme valamilyen fényességet pillantott meg az erdő mélyén. Közelebb ment. Takaros házikó állt az erdő közepén, gondozott zöldséges kerttel és sokszínű, varázslatos alakú virágokkal. Éppen kopogtatni akart, amikor kinyílt az ajtó. Az ajtóban egy nagyon szép arcú, hosszú, szőke hajú lány állt. Igazából a lány boszorkány volt, csak kedvesnek és jónak tette magát, de sajnos ezt Zsombor nem tudta. A lánynak volt egy ikertestvére is, ezért nevezték az erdőt rémségek erdejének. A két rémségről, boszorkányról kapta az erdő a nevét. Az ajtóban álló csinos lány azonban virággá változtatta ikertestvérét, hogy megkaparinthassa az ő varázserejét is.

Zsombort szívélyesen, nyájasan behívta a házikóba. Étellel-itallal kínálta, és ott marasztalta éjszakára. A fiú hamarosan mély álomba merült a frissen felhúzott, virágillatú ágyneműben. A boszorkány éjszaka nekilátott és főzni kezdte varázsitalát, hogy Zsombort örökre magához láncolja. Zsombor reggel vidáman ébredt, megitta a gőzölgő italt, amivel a lány kínálta. Ekkor elfelejtette addigi életét, még a nevére sem emlékezett. Úgy gondolta, hogy a lány az ő felesége, ő pedig egy favágó. Így is éltek egy ideig.

Egyik reggel Zsombor hamarabb ébredt, kiment a kertbe, és leszedte a legszebb virágot, hogy meglepje a feleségét. De nem találta sehol, ezért gomblyukába tűzte a szivárványos virágot. Éppen az ínycsiklandozó illatú fazék fölé hajolt, amikor a széplány bőrébe bújott, valójában boszorkány felesége benyitott a házikó ajtaján. Mivel a konyhaablak is nyitva volt, huzat támadt, amely Zsombor gomblyukából kisodorta a virágot, és egyenesen az illatos főzetbe ejtette. Zsombor csak a lány kétségbeesett arcát látta, azután egy vénséges vén, ronda, fogatlan,

bibircsókos boszorkányt, majd sűrű fekete füstöt a helyén. A boszorkány vesztére Zsombor pont a szivárványvirággá varázsolt boszorkánytestvért szakította le reggel s tűzte gomblyukába, majd véletlenül beleejtette a főzetbe.

Így szabadult meg Zsombor a bűbájtól, az erdő pedig a boszorkányok rémségeitől. A füstté vált boszorkány többé már nem tudta megitatni varázsfőzetét a fiúval, ezért Zsombor napról napra jobban emlékezett. Amikor teljesen visszatért az emlékezete, útnak indult kedves szüleihez.

Nagy volt otthon a boldogság, amikor az elveszett fiú az ajtóban állt. Sírtak-nevettek egymás karjaiban. A szülők szeretettel fogadták, nem kapott büntetést, mert látták a fiún, hogy megbánta figyelmetlenségét. Tudták, hogy oda is vesztetett volna az erdőben. Zsombor pedig egy életre megtanulta, hogy járt utat a járatlanért nem adhatja, és hogy a szép lány lehet akár boszorkány is, mert nem mind arany, ami fénylik!

Utasi Abigél Kincső